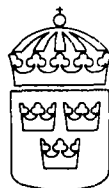

Regeringens proposition 1994/95:80

Prop.
1994/95:80

Vissa ändringar i kyrkolagen

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 27 oktober 1994

Ingvar Carlsson

Marita Ulvskog
(Civildepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås en del ändringar i kyrkolagen (1992:300).

Om en tjänstebostad inte längre är anvisad på en prästgård blir prästgården enligt förslaget församlingskyrkas fastighet. Den behåller därmed karaktären av kyrklig jord och förvaltningen ligger kvar hos pastoratet.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer skall enligt förslaget företräda pastoraten och stiftssamfälligheterna vid kollektivavtalsförhandlingar m.m. när det gäller prästernas avlöningsförmåner.

Den som har avlagt en examen motsvarande organist- eller kantors-examen i något annat land inom EES skall vara behörig att anställas på en tjänst som organist respektive kantor.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 1995.

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Lagtext	3
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (1993:1323) om ändring i kyrkolagen (1992:300)	3
2.2	Förslag till lag om ändring i kyrkolagen (1992:300)	5
3	Ärendet och dess beredning	7
4	Prästgårdarna	7
5	Arbetsgivarföreträdare i fråga om prästjänster	10
6	Behörighet för kyrkomusiker och EES-avtalet	11
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde	14

Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i lagen (1993:1323) om ändring i kyrkolagen (1992:300),
2. lag om ändring i kyrkolagen (1992:300).

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (1993:1323) om ändring i kyrkolagen (1992:300)

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1993:1323) om ändring i kyrkolagen (1992:300)

dels att det i övergångsbestämmelserna till lagen skall införas två nya punkter, 4 och 5, av följande lydelse,

dels att 41 kap. 1, 13 och 24 §§ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

41 kap.

1 §

Kyrklig jord är sådan fast egendom eller tomträtt

1. vars avkastning är avsedd för avlöning åt kyrkoherde eller komminister i visst eller vissa pastorat (*prästlönefastighet*),

2. där tjänstebostad är anvisad åt en kyrkoherde eller komminister (*prästgård*),

3. vars avkastning är avsedd för en församlingskyrkas behov (*församlingskyrkas fastighet*),

4. vars avkastning tillförs kyrkofonden (*kyrkofondsfastighet*),

5. vars avkastning är avsedd för en domkyrkas behov (*domkyrkas fastighet*), eller

6. där tjänstebostad är anvisad åt en biskop (*biskopsgård*).

En prästgård på vilken en tjänstebostad inte längre är anvisad blir församlingskyrkas fastighet. Om det finns flera församlingskyrkor eller kyrkor som tidigare har varit församlingskyrka i pastoratet, skall pastoratet bestämma vilken av dessa kyrkor som fastigheten skall tillhöra.

13 §

Vad som sägs om prästgård i 12 § skall också gälla vid förvaltningen av en prästlönefastighet som tidigare har varit prästgård.

Vad som sägs om prästgård i 12 § skall också gälla vid förvaltningen av en *sådan* prästlönefastighet *eller sådan församlingskyrkas fastighet* som tidigare har varit prästgård.

24 §

Ersättning som skall fonderas enligt 21 § och som kommer från en församlingskyrkas *eller en domkyrkas fastighet* skall utgöra fastighetsfond för församlingskyrkan *respektive domkyrkan*.

Ersättning som skall fonderas enligt 21 § och som kommer från en församlingskyrkas *fastighet eller en prästgård* skall utgöra fastighetsfond för församlingskyrkan.

Ersättning som skall fonderas enligt 21 § och som kommer från en domkyrkas fastighet skall utgöra fastighetsfond för domkyrkan.

Ersättning som skall fonderas och som kommer från biskopsgården i Lunds stift skall tillföras fastighetsfonden för Lunds domkyrka.

4. Kyrklig jord som vid utgången av år 1994 utgör löneboställe och som den 1 januari 1989 utgjorde prästgård skall från och med den 1 januari 1995 utgöra församlingskyrkas fastighet. Därvid skall 41 kap. 1 § andra stycket andra meningen tillämpas.

5. Äldre föreskrifter skall fortfarande tillämpas i fråga om överklagande av beslut enligt 41 kap. som har meddelats före den 1 januari 1995.

Härigenom föreskrivs att 32 kap. 11 § samt 37 kap. 9 och 10 §§ kyrkolagen (1992:300) skall ha följande lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse***32 kap.****11 §**

Avlöningsförmåner för dem som innehar biskopstjänster eller prästtjänster i pastorat och stiftssamfundligheter fastställs under medverkan av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

I fråga om avlöningsförmåner för dem som innehar prästtjänster i pastorat och stiftssamfundligheter, skall regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer

1. företräda arbetsgivaren när det gäller att ingå eller säga upp kollektivavtal,

2. avgöra frågor om lockout eller andra stridsåtgärder vid konflikt om sådana kollektivavtal,

3. företräda arbetsgivaren i tvister om sådana kollektivavtal eller om påföljder vid konflikt om sådana avtal.

Kollektivavtal som avses i första stycket 1 får tillämpas också på sådana innehavare av prästtjänster som inte är medlemmar i den avtalslutande arbetstagarorganisationen.

37 kap.**9 §**

Behörig att anställas på en tjänst som organist är den som har avlagt organistexamen eller motsvarande examen i något annat land som tillhör den Europeiska frihandelssammanslutningen eller de Europeiska gemenskaperna.

Behörig att anställas på en tjänst som organist är den som har avlagt organistexamen eller motsvarande examen i något annat land inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

10 §

Behörig att anställas på en tjänst som kantor är den som

- 1. har avlagt kantorsexamen, eller*
- 2. är behörig att anställas som organist.*

Med examen som avses i första stycket 1 jämföras motsvarande examen i *Danmark, Finland, Island eller Norge.*

Med examen som avses i första stycket 1 jämföras motsvarande examen i *något annat land inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).* Prop. 1994/95:80

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

I en skrivelse till 1994 års kyrkomöte (Reg Skr 1994:1) har regeringen föreslagit ändringar i kyrkolagen (1992:300) som innebär att reglerna om kyrkliga kommuner anpassas till reglerna i kommunallagen (1991:900). I skrivelsen behandlades också en fråga som rör prästgårdarnas karaktär av kyrklig jord. *Kyrkomötet* har i väsentliga delar godtagit lagförslagen (1KL 1994:2, kskr. 1994:9).

Av de förslag som sålunda förelades årets kyrkomöte behandlar regeringen i det följande bara frågan om prästgårdarna. I den delen behöver nämligen lagändringen träda i kraft redan den 1 januari 1995. När det däremot gäller frågan om en kommunallagsanpassning av reglerna om kyrkliga kommuner behöver några ytterligare överväganden göras. Regeringen avser att inom kort återkomma till riksdagen i den delen.

Även i en annan fråga behövs, som årets kyrkomöte också har föreslagit, en lagändring med ikraftträdande den 1 januari 1995. Detta med anledning av att lagen (1965:576) om ställföreträdare för kommun vid vissa avtalsförhandlingar m.m. upphör att gälla (2KL 1994:6, kskr. 1994:16). Det gäller frågan om vilket organ som på pastoratens och stiftssamfällighetens vägnar skall träffa kollektivavtal, besluta om stridsåtgärder och föra talan i tvister beträffande dem som innehar prästtjänster i pastoraten och stiftssamfälligheterna. Detta behandlas också i det följande.

Slutligen behandlas reglerna om behörighet till tjänster som organist och kantor, vilka berörs av ett EG-direktiv som ingår i EES-avtalet från den 1 juli 1994.

4 Prästgårdarna

Regeringens förslag: En prästgård på vilken en tjänstebostad inte längre är anvisad blir församlingskyrkas fastighet. Även sådan kyrklig jord som den 1 januari 1989 utgjorde prästgård och som vid utgången av år 1994 utgör löneboställe skall från och med den 1 januari 1995 utgöra församlingskyrkas fastighet.

Om det finns flera församlingskyrkor eller kyrkor som tidigare har varit församlingskyrka i ett pastorat, skall pastoratet bestämma vilken kyrka som fastigheten skall tillhöra. Vad som sägs i kyrkolagen om föreskrifter för vården och användningen av prästgårdar som utgör särpräglade miljöer skall också gälla församlingskyrkas fastighet som tidigare har varit prästgård.

Förslagen föranleder ändringar i 41 kap. 1, 13 och 24 §§ kyrkolagen samt nya övergångsbestämmelser till lagen.

Regeringens förslag till 1994 års kyrkomöte stämmer överens med propositionens förslag. Dock fanns det inte någon övergångsbestämmelse om hanteringen av äldre prästgårdar.

1994 års kyrkomöte har tillstyrkt regeringens förslag. Dessutom har kyrkomötet begärt sådana ändringar i kyrkolagen som innebär att tidigare prästgårdar som upphört att vara tjänstebostad efter den 1 januari 1932 och som vid utgången av år 1994 är kyrklig jord blir församlingskyrkas fastighet.

Skälen för regeringens förslag: En stor del av den egendom som disponeras av Svenska kyrkan och dess församlingar har sedan länge varit föremål för en särskild reglering. Merparten av de regler som rör förfogandet över den kyrkliga egendomen finns numera i kyrkolagen (1992:300). Med kyrklig jord avses i kyrkolagen (41 kap. 1 §) löneboställe, prästgård, församlingskyrkas fastighet, prästlönefondsfastighet, kyrkofondsfastighet, domkyrkas fastighet och biskopsgård.

Den 1 januari 1995 träder en reform i kraft i fråga om förvaltningen av kyrklig jord (prop. 1993/94:73, bet. 1993/94:KU14, rskr. 1993/94:47, SFS 1993:1323). Ändringarna innebär i huvudsak att det blir en mer samlad förvaltning på stiftsplanet genom egendomsnämnderna. En nyhet är att det för nuvarande löneboställen och prästlönefondsfastigheter införs den gemensamma beteckningen prästlönefastigheter. I fråga om församlingskyrkornas fastigheter kommer att gälla att dessa skall förvaltas av pastoraten. Lagtekniskt har ändringarna utförts på så sätt att nuvarande 41 kap. kyrkolagen upphävs och ersätts av ett nytt kapitel med samma beteckning.

I samband med reformen har det övervägts vad som bör ske med prästgårdarna. Det har därvid diskuterats om prästgårdarna bör övergå från att vara kyrklig jord till att bli kyrkokommunal egendom. Enligt 41 kap. 1 § kyrkolagen definieras en prästgård som sådan egendom där tjänstebostad är anvisad åt en kyrkoherde eller komminister. Om tjänstebostad inte längre är anvisad på en prästgård blir denna löneboställe. Någon motsvarande bestämmelse finns inte i den lydelse av 41 kap. 1 § kyrkolagen som enligt riksdagens beslut skall gälla från och med den 1 januari 1995 (SFS 1993:1323).

I prop. 1993/94:73 Förvaltningen av Svenska kyrkans finansförmögenhet framhöll regeringen att det då inte var aktuellt att lägga fram något förslag som ändrar prästgårdarnas karaktär av kyrklig jord (prop. s. 21). Detta ställningstagande gäller fortfarande. Däremot behöver man lösa frågan hur man efter den 1 januari 1995 skall hantera sådana fall där en tjänstebostad inte längre är anvisad på en prästgård.

En prästgård som har upphört att vara tjänstebostad kan vid nästa byte på en prästtjänst åter behöva tas i anspråk som tjänstebostad. Detta underlättas om förvaltningen av fastigheten ligger kvar hos pastoratet. Historiskt sett har prästgårdarna en nära anknytning till församlingskyrkorna. Församlingskyrkors fastigheter kommer även efter den 1 januari 1995 att förvaltas av pastoraten. Därför ligger det enligt regeringens mening nära till hands att låta en prästgård som upphör att vara tjänstebostad åt en präst bli församlingskyrkas fastighet. 1994 års kyrkomöte har tillstyrkt ett sådant förslag. Innebörden är att fastigheten fortfarande

är kyrklig jord och att förvaltningen ligger kvar hos pastoratet. Ersättning som enligt 41 kap. 21 § kyrkolagen skall fonderas och som kommer från en församlingskyrkas fastighet kommer att utgöra fastighetsfond för församlingskyrkan. Fonden förvaltas av pastoratet.

Mot denna bakgrund föreslås att det i 41 kap. 1 § kyrkolagen i den lydelse som gäller från och med den 1 januari 1995 tas in en regel om att en prästgård på vilken en tjänstebostad inte längre är anvisad blir församlingskyrkas fastighet. I flerförsamlingspastorat finns som regel flera församlingskyrkor. I ett pastorat kan också bl.a. på grund av indelningsändringar finnas kyrkor som tidigare varit församlingskyrkor. I dessa fall bör det ankomma på pastoratet att bestämma vilken av dessa kyrkor som fastigheten skall tillhöra. Detta bör också framgå av bestämmelsen.

Enligt 41 kap. 12 § kyrkolagen får egendomsnämnderna meddela föreskrifter för vården och användningen av prästgårdar som utgör särpräglade miljöer. Detta bör gälla också i fråga om prästgårdar som blir församlingskyrkas fastighet. På så sätt behåller en förutvarande prästgård som utgör en särpräglad miljö samma kulturskydd som den har i dag. En bestämmelse om detta bör lämpligen tas in i 41 kap. 13 § kyrkolagen.

En naturlig följd av regeringens förslag om att prästgårdar som inte längre är upplåtna som tjänstebostad blir församlingskyrkas fastighet är att sådan ersättning som skall fonderas, t.ex. vid en försäljning av en prästgård, skall utgöra fastighetsfond för församlingskyrkan. Vi föreslår en bestämmelse om detta i 41 kap. 24 § kyrkolagen.

1994 års kyrkomöte har begärt en övergångsregel som skulle innebära att en tidigare prästgård som upphört att vara tjänstebostad efter den 1 januari 1932 och som vid utgången av år 1994 är kyrklig jord blir församlingskyrkas fastighet. Bakgrunden är att ett antal sådana fastigheter, som efter den 1 januari 1995 blir prästlönefastigheter som skall förvaltas av egendomsnämnderna, har byggts om med kyrkokommunala medel och används som församlingshem, sockenstugor och kanslilokaler. Det har därför ansetts viktigt att dessa fastigheter även fortsättningsvis får bli kvar under pastoratens förvaltning.

En del av de fastigheter som det här är fråga om kan komma att behöva användas på nytt som tjänstebostäder. Det kan därför vara motiverat med en övergångsregel av det slag som kyrkomötet har förordat. Att sätta gränsen vid den 1 januari 1932 kan dock inte anses försvarligt med hänsyn till investeringarnas livslängd. Det är inte heller lämpligt av praktiskt-administrativa skäl. I stället bör gränsen sättas vid den 1 januari 1989 som föreslogs när de tidigare prästgårdarnas kommunalisering var aktuell under föregående års kyrkomöte och som då inte föranledde några invändningar. En ny övergångsbestämmelse med denna innebörd bör läggas till de lagändringar i fråga om den kyrkliga jorden som träder i kraft den 1 januari 1995.

Den 1 januari 1995 slopas bestämmelserna i 41 kap. kyrkolagen om överklagande till Kammarkollegiet respektive regeringen i ärenden om tillstånd till försäljning och byte av kyrklig jord. Det innebär att egen-

domsnämndernas beslut när det gäller sådana ärenden får överklagas enligt reglerna om kommunalbesvär i 22 kap. kyrkolagen. Prop. 1994/95:80

I vissa fall kan beslut enligt de nu gällande reglerna fattas så sent under år 1994 att överklaganden inte hinner bli prövade före årsskiftet. Det är rimligt att prövningen kan göras enligt den ordning som nu gäller. En övergångsbestämmelse som medger en sådan ordning bör därför fogas till lagändringarna.

5 Arbetsgivarföreträdare i fråga om prästtjänster

Regeringens förslag: I fråga om avöningsförmåner för dem som innehar prästtjänster i pastorat och stiftssamfälligheter skall regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer företräda arbetsgivaren när det gäller att ingå och säga upp kollektivavtal och besluta om vissa stridsåtgärder. Detsamma skall gälla i tvister om sådana kollektivavtal m.m.

Förslaget föranleder ändringar i 32 kap. 11 § kyrkolagen.

1994 års kyrkomöte har begärt sådana ändringar av kyrkolagen att det även efter utgången av år 1994 blir möjligt för Arbetsgivarverket att förhandla om avlöningsförmåner för prästerna m.m.

Skälen för regeringens förslag: Avlöningsförmåner för dem som innehar prästtjänster i pastorat och stiftssamfälligheter fastställs under medverkan av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Bestämmelser om detta finns i 32 kap. 11 § kyrkolagen.

Arbetsgivarfunktionerna för dem som innehar prästtjänster i pastorat och stiftssamfälligheter är delade mellan statliga och kyrkokommunala organ. Domkapitlen, som är statliga förvaltningsmyndigheter, utövar vissa arbetsgivarfunktioner gentemot prästerna. Det gäller dels prästernas tjänsteansvar, dels behörighetsprövning, anställning av vissa präster m.m. De kyrkliga kommunernas arbetsgivarfunktioner gentemot prästerna hänför sig framförallt till avlönning, tillhandahållandet av tjänstebostäder o.d.

Arbetsgivarverket förhandlar samt träffar och säger upp kollektivavtal om avlöningsförmåner för prästerna på de kyrkliga kommunernas vägnar. Verket beslutar också på de kyrkliga kommunernas vägnar om lockout eller andra stridsåtgärder vid konflikt om sådana kollektivavtal. Arbetsgivarverket företräder också de kyrkliga kommunerna vid vissa arbetsrättsliga tvister. Denna rätt att företräda de kyrkliga kommunerna i deras egenskap av arbetsgivare för dem som innehar prästtjänster i pastorat och stiftssamfälligheter grundar sig på föreskrifterna i lagen (1965:576) om ställföreträdare för kommun vid vissa avtalsförhandlingar m.m. (ställföreträdarlagen).

Riksdagen har som en följd av ombildningen av arbetsgivarorganisationen för det statliga området under våren 1994 beslutat att ställföreträdarlagen skall upphöra att gälla vid utgången av år 1994 (prop. 1993/94:77, bet. 1993/94:KU19, rskr. 1993/94:264, SFS 1994:297). Något förslag om fortsatt ställföreträdarskap när det gäller prästtjänster lades inte fram med hänvisning till att Kyrkoberedningen (C 1992:02) hade till uppgift att bl.a. överväga frågan om prästernas framtida tjänsteorganisation (prop. s. 16). Samtidigt framhölls att lagstiftning skulle bli nödvändig, om de fortsatta övervägandena i fråga om anställda på prästtjänster inte skulle leda till någon förändring i den nu rådande ordningen.

Kyrkoberedningen har i sitt slutbetänkande Staten och trossamfunden (SOU 1994:42) inte lagt fram något förslag i den nu aktuella frågan. Enligt beredningen kräver frågan hur prästernas och biskoparnas anställningsförhållanden skall vara ordnade efter en reform på stat-kyrkaområdet ytterligare utredningsarbete.

Något underlag för att ta ställning till några förändringar när det gäller ordningen för att fastställa prästernas avlöningsförmåner finns således inte. Regler motsvarande dem som finns i ställföreträdarlagen och som gör det möjligt att låta Arbetsgivarverket på kyrkokommunernas vägnar förhandla och träffa kollektivavtal om avlöningsförmåner för dem som innehar kyrkokommunala prästtjänster samt att besluta om stridsåtgärder, liksom att företräda kyrkokommunerna vid vissa arbetsrättsliga tvister bör därför föras över till kyrkolagen och ersätta de nuvarande reglerna i 32 kap. 11 §.

Biskoparna fullgör självständigt vissa myndighetsfunktioner. Bestämmelser om detta finns i bl.a. i 2 kap. 5 § och 28 kap. kyrkolagen (jfr prop. 1991/92:85 s. 105 och 130). I kraft av dessa sina ämbetsfunktioner utgör biskopen en statlig förvaltningsmyndighet (jfr prop. 1987/88:31 s. 184), som enligt 11 kap. 6 § första stycket regeringsformen lyder under regeringen. Biskoparna har statliga anställningar. Några särskilda lagregler om vem som företräder arbetsgivaren när det gäller att fastställa avlöningsförmåner för biskoparna behövs därför inte.

De föreslagna lagändringarna bör träda i kraft den 1 januari 1995, alltså samtidigt som ställföreträdarlagen upphör att gälla.

6 Behörighet för kyrkomusiker och EES-avtalet

Regeringens förslag: Den som har avlagt en examen motsvarande organist- eller kantorsexamen i något annat land inom EES skall vara behörig att anställas på en tjänst som organist respektive kantor.

Skälen för regeringens förslag: I 37 kap. kyrkolagen finns bestämmelser om den kyrkomusikaliska verksamheten. Innan en kyrkomusikertjänst tillsätts skall enligt 37 kap. 13 § domkapitlet pröva vilka sökande som är behöriga samt yttra sig över deras kyrkomusikaliska skicklighet. För behörighet till tjänst som organist gäller enligt 37 kap. 9 § att sökanden skall ha avlagt organistexamen eller motsvarande examen i något land som tillhör EFTA eller EG. Enligt 37 kap. 10 § är den som har avlagt kantorsexamen eller motsvarande examen i de andra nordiska länderna behörig att anställas på en kantorstjänst.

En sökande till en organist- eller kantorstjänst som saknar föreskriven utbildning kan enligt 37 kap. 11 § av domkapitlet förklaras behörig till tjänsten, om han med hänsyn till sin utbildning och yrkeserfarenhet är att anse som jämställd med den som uppfyller behörighetsvillkoren.

Det har nu uppstått ett behov av att bringa de angivna reglerna om kantorer i överensstämmelse med vad som gäller inom EES.

En av de grundläggande avsikterna med EES-avtalet är att medborgare i EES-länderna skall kunna röra sig fritt och utöva sina yrken inom hela samarbetsområdet. Inom flertalet EES-länder förekommer dock en omfattande reglering av yrken. För att säkerställa en fri rörlighet för verksamma inom dessa yrken har EG antagit ett direktiv om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildningar som omfattar minst tre års studier, det s.k. första generella direktivet (89/48/EEG). För att uppfylla direktivets bestämmelser inom kyrkans område har en ändring gjorts i bl.a. 37 kap. 9 § kyrkolagen i fråga om organister (prop. 1992/93:169, bet. 1992/93:UbU14, rskr. 1992/93:363, SFS 1993:793). I detta lagstiftningsärende föreslås en ändring i 37 kap. 9 § kyrkolagen så att det framgår att det är utbildningar m.m. inom EES som avses.

Som ett komplement till det första generella direktivet antog EG i juni 1992 ett andra generellt direktiv, rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG. Direktivet omfattar dels eftergymnasiala utbildningar, som är minst ett år och för vilka tillträdeskravet är genomgången gymnasieutbildning och som inte omfattas av det första generella direktivet, dels gymnasiala utbildningar och kortare kurser. Kompetensen kan också ha erhållits genom förvärvsarbete. Det andra generella direktivet är efter en ändring av EES-avtalet tillämpligt i Sverige fr.o.m. den 1 juli 1994.

Innebörden av direktivet är att ett examens- eller utbildningsbevis, i vissa fall kombinerat med yrkeserfarenhet, eller kompetensbevis av annat slag som i hemlandet ger tillträde till ett reglerat yrke, också skall ge behörighet att utöva yrket i andra EES-länder. Direktivet reglerar ingående de olika situationer som kan uppkomma, om en persons hemland och värdlandet (landet där yrket skall utövas) ställer olika krav på utbildningsnivån. Det kan då i vissa fall krävas en viss tids yrkeserfarenhet. I andra fall kan en anpassningsperiod eller ett lämplighetsprov krävas.

För att de svenska reglerna skall uppfylla det andra generella direktivets krav måste en ändring göras i kyrkolagen så att inte bara nordiska kantorsexamina omfattas, utan också sådana som avlagts i något annat EES-land. Regeringen föreslår därför att den som har avlagt en examen motsvarande kantorsexamen i något annat land inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) skall vara behörig att anställas på en tjänst som kantor.

Den möjlighet som domkapitlet redan nu har att dispensera sökande som saknar kantorsexamen (och även organistexamen) kan användas när det gäller en medborgare i ett EES-land där organist- eller kantorsyrket inte är reglerat eller där det inte finns någon utbildning eller examen som motsvarar någon sådan svensk examen. Domkapitlet kan således, i likhet med vad som gäller för svenska medborgare, dispensera en sökande från kravet på organist- eller kantorsexamen eller motsvarande europeisk examen, om denne med hänsyn till sin utbildning och yrkeserfarenhet är att anse som jämställd med den som uppfyller behörighetsvilkoren. Samma regler kommer därvid att gälla för alla sökande, oavsett från vilket EES-land de kommer. Någon ytterligare reglering för att uppfylla kraven i EG-direktiven torde därför inte behövas.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 27 oktober 1994

Närvarande: statsministern Carlsson, ordförande, och statsråden Sahlin, Hjelm-Wallén, Peterson, Hellström, Thalén, Freivalds, Wallström, Persson, Tham, Schori, Blomberg, Heckscher, Hedborg, Andersson, Winberg, Uusmann, Nygren, Ulvskog, Sundström, Lindh, Johansson

Föredragande: statsrådet Ulvskog

Regeringen beslutar proposition 1994/95:80 Vissa ändringar i kyrkolagen.